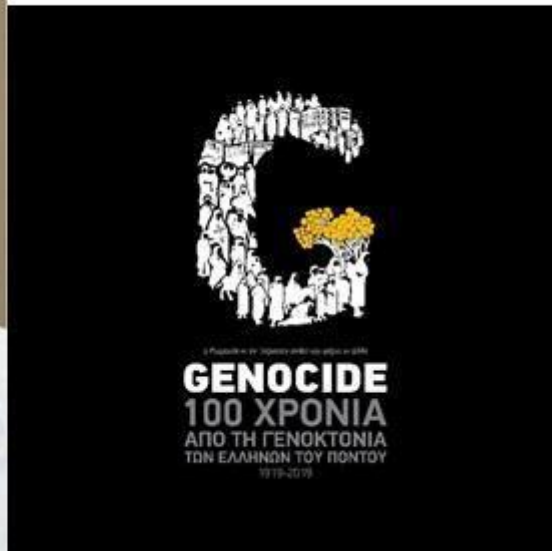

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему «7 марта 1948 г.: Освобождение и союз Додеканеса с Грецией и дальнейшая защита нашего национального суверенитета.». (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

7 Μαρτίου 1948: Η απελευθέρωση και η Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα και η διαρκής υπεράσπιση της εθνικής μας κυριαρχίας.

Ήταν η 7^η Μαρτίου του 1948, όταν σε όλα τα Δωδεκάνησα γινόταν η επίσημη Ένωση με την Ελλάδα, με την έπαρση της γαλανόλευκης και

ταυτόχρονα επικυρωνόταν η Ελευθερία, μετά από πεντέμισι αιώνες σκλαβιάς των νησιών, νησίδων και βραχονησίδων. Ήταν μία ξεχωριστή στιγμή για όσους την έζησαν με όλες τις αισθήσεις τους, αλλά και για όσους τη διάβασαν και την είδαν αργότερα. Ωστόσο κατά ένα υπερφυσικό τρόπο ήταν και μοναδική περίπτωση όπου αυτή τη σπουδαία ημέρα για τη Ρόδο, την Κω, την Κάρπαθο, τη Λέρο, την Πάτμο, την Αστυπάλαια, την Κάλυμνο, την Κάσο, την Κάρπαθο, τη Νίσυρο, την Τήλο, τη Χάλκη, τη Σύμη, το Καστελλόριζο, τους Λειψούς, τους Αρκειούς, το Αγαθονήσι, την Κίναρο, την Τέλενδο, τη Ψέριμο, τα Ίμια, την «έζησαν» και όσοι είχαν φύγει ήδη από τη ζωή!

Τη συγκλονιστική στιγμή της σπουδαίας αυτής ημέρας για το Δωδεκανησιακό Ελληνισμό, το περιγράφει ο πρώτος μετά το 1974 Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Μιχαήλ Στασινόπουλος, ο οποίος τότε ήταν πολιτικός σύμβουλος του αντιναυάρχου Περικλή Ιωαννίδη, ο οποίος παρέλαβε απ' τον Άγγλο ταξίαρχο A.S.Parker τη διοίκηση της αγγλοκρατούμενης από την 9η Μαΐου 1945 Δωδεκανήσου, στο μεταβατικό στάδιο απ' την Ένωση την 31^η Μαρτίου 1947 έως την Ένωση την 7^η Μαρτίου 1948 στη Ελλάδα : «Όταν άρχισε ν' ανεβαίνει η ελληνική σημαία στο κοντάρι, διά μιας όλοι οι παρευρισκόμενοι Δωδεκανήσιοι γονάτισαν στο χώμα. Γονάτισαν να χαιρετίσουν τη σημαία [...] Όταν τελείωσε η τελετή και διαλυθήκαμε, ξαφνικά αντελήφθην ότι ο κόσμος που παρευρίσκετο εκεί δεν διελύετο να πάει στις δουλειές του. Αλλά,

συσσωματωμένος ως ένας άνθρωπος, ως μια μάζα, εβάρδιζε προς μία ορισμένη κατεύθυνση. Λέω, “πού πάνε αυτοί”; Όλος αυτός ο κόσμος, πλήθος, πήγαινε γραμμή σε μία κατεύθυνση. “Αυτοί - λέει - πάνε στο νεκροταφείο. Πάνε να πούνε στους νεκρούς ότι ελευθερώθηκε η Δωδεκάνησος”. Από γενεά σε γενεά....»

Τα Δωδεκάνησα πέρασαν σκληρή κατοχή: από τους Ιππότες μέχρι τους Οθωμανούς και από τους Ιταλούς μέχρι τους Γερμανούς. Και είναι γεγονός ότι λησμονείται στο πλαίσιο της εθνομηδενιστικής ιστορικής ανάλυσης και της άμβλυνσης της σκληρής πολιτικής των κατακτητών, η αλήθεια ότι ο Ελληνισμός της Δωδεκανήσου, διώχθηκε, δολοφονήθηκε, εξανδραποδίστηκε, προσφυγοποιήθηκε, ακριβώς γιατί δεν έπαψε ποτέ να σκέφτεται να πράττει Ελληνικά.

Στην Οθωμανική κατοχή λόγω της συμμετοχής στην Επανάσταση έγιναν μεγάλες σφαγές (Ρόδος, Κως και βεβαίως στην Κάσο). Στην Ιταλική κατοχή δολοφονήθηκαν αρκετοί Έλληνες («Μαύρο Πάσχα»- Ρόδος 1919, «Πετροπόλεμος»- Κάλυμνος 1935) και διώχθηκαν και φυλακίστηκαν όλοι οι εκπρόσωποι των νησιών που ζήτησαν την Ένωση με την Ελλάδα. Στη Γερμανική κατοχή έγιναν βομβαρδισμοί (Κως, Καστελλόριζο) και μαζικές δολοφονίες. Μάλιστα αυτή που έγινε στις 16 Απριλίου 1945 στην πλατεία του Πλατάνου του Ιπποκράτη στην Κω, όπου απαγχονίστηκαν οι Θεόκριτος Κώστογλου, Ανεζούλα Πατάκου- Τρουμούχη και Σταματία Περή γιατί βοήθησαν τους συμμάχους, είναι η τελευταία σφαγή των Γερμανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα, λίγες μόνο ημέρες πριν το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο οποίος για την Ελλάδα τελείωσε με την υπογραφή παράδοσης των Γερμανών στη Σύμη !

Μετά λοιπόν από 550 χρόνια σκληρής κατοχής που άφησε τα σημάδια του στα Δωδεκάνησα (για παράδειγμα νησιά όπως το Καστελλόριζο, η Κάρπαθος, η Κάσος, η Σύμη, η Κάλυμνος, δεν ανέκτησαν ποτέ τον πρότερο πραγματικό τους πληθυσμό), ο Ελληνισμός των νησιών, των νησίδων και των βραχονησίδων, αντιμετωπίζει μία νέα (παλιά) απειλή: την κατοχική Τουρκία.

Η γειτονική χώρα, λησμονώντας διεθνείς συνθήκες, πρωτόκολλα και διμερείς συμφωνίες, λειτουργώντας ως πειρατής, θέτει σε καθημερινή βάση την αμφισβήτηση της εθνικής κυριαρχίας στα Δωδεκάνησα, είτε

στο θαλάσσιο και εναέριο χώρο, είτε στην υφαλοκρηπίδα, είτε στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη, είτε στην αποστρατικοποίηση, είτε στην εισβολή με τους μετανάστες.

Απειλεί με πόλεμο εφόσον η Ελλάδα ασκήσει τα νόμιμα δικαιώματά της, απαιτεί να μην υπάρχει άμυνα των Δωδεκανήσων απέναντι στη «Γαλάζια Πατρίδα», μιλά για ελληνική κατοχή (!) στα νησιά, νησίδες και βραχονησίδες, δεν αναγνωρίζει καν την ύπαρξη ελληνικής κυριαρχίας.

Η Δωδεκάνησος είναι μία ηρωτόκοκς περιοχή του Ελληνισμού, του Ελληνικού Αρχιπελάγους. Μάλιστα γεννά ήρωες και ηρώιδες εκεί που πιστεύουν παλιοί και νέοι επίδοξοι φαντασιόπληκτοι κατακτητές, ότι η γη της αντίστασης σταμάτησε να βγάζει σπουδαίους ανθρώπους, Ελληνίδες και Έλληνες. Αυτό πίστεψαν οι Τούρκοι όταν δεν υπολόγισαν ότι ένα μικρό νησί όπως η Κάσος θα μπορούσε να βάλει με όλη τη ναυτική δύναμη της Αυτοκρατορίας το 1824. Έτσι νόμισαν οι Ιταλοί όταν θέλησαν να εξοντώσουν την ελληνικότητα, αλλά βρήκαν μπροστά τους μερικές γυναίκες, λίγα παιδιά και ένα βοσκό, το Μανώλη Καζώνη, στην Κάλυμνο το 1935. Αυτό έγινε λίγο αργότερα με τον Αλέξανδρο Διάκο από τη Χάλκη και τους άλλους Δωδεκανήσιους στα Βορειοηπειρωτικά βουνά, με το Σύνταγμα Δωδεκανησίων Εθελοντών, με τους δασκάλους, τους γεωργούς και τους κτηνοτρόφους που έδρασαν με κίνδυνο της ζωής τους ή και δίνοντας τη ζωή τους, για να βοηθήσουν τους συμμάχους και τους Έλληνες καταδρομείς τού ηρωικού «Ιερού Λόχου», μ' επικεφαλής τον συνταγματάρχη Χριστόδουλο Τσιγάντε, εναντίον των Γερμανών Ναζί.

Έτσι έγινε και τώρα που η υπεράσπιση της ελληνικότητας και της εθνικής κυριαρχίας στα Δωδεκάνησα ακολούθησε τη γραμμική ακολουθία θυσίας σπουδαίων Ελλήνων. Του Βλαχάκου, του Γιαλλοπού και του Καραθανάση στα Ίμια το 1996, του Τουλίτση, του Παναγά και του Ευαγγέλου, στην Κίναρο το 2016. Στη μνήμη τους, καθώς και στη μνήμη όλων των πεσόντων για την Ελευθερία της Δωδεκάνησου, αφιερώνεται με ευγνωμοσύνη το παρόν κείμενο.

*Διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου, συγγραφέας του βιβλίου Δωδεκάνησα: Ελληνικότητα και εθνική κυριαρχία,

Αλεξανδρούπολη 2024. Το κείμενο είναι μέρος των ομιλιών στις εκδηλώσεις, στην Κω και την Κάλυμνο, για την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου.

Феофанис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

7 марта 1948 г.: Освобождение и союз Додеканеса с Грецией и дальнейшая защита нашего национального суверенитета.

Это было 7 ^{марта} 1948 года, когда на всем Додеканесе состоялся официальный Союз с Грецией, с гордостью сине-белых и в то же время была ратифицирована Свобода после пяти с половиной

столетий рабства островов. Островки и скалистые островки. Это был особенный момент для тех, кто пережил его всеми своими чувствами, но также и для тех, кто прочитал и увидел его позже. Однако сверхъестественным образом это был также уникальный случай, когда в этот великий день для Родоса, Коса, Карпатоса, Лероса, Патмоса, Астипалеи, Калимнос, Касоса, Карпатоса, Нисироса, Тилоса, Халки, Сими, Кастелоризо, Липси, Аркиу, Агафониси, Кинаро, Телендо, Псеримос, Имиа, те, кто уже ушел из жизни, тоже «прожили» это!

Шокирующий момент этого великого дня для додеканесского эллинизма описан первым президентом Греческой Республики после 1974 года Майклом Стассинопулосом, который в то время был политическим советником вице-адмирала Перикла Иоаннидиса, сменившего на посту британского бригадного генерала А.С. Паркера. администрация оккупированного британцами с 9 мая 1945 года Додеканеса, на переходном этапе от Союза 31 марта 1947 года к Союзу 7 марта 1948 года в Греции: «Когда греческий флаг начал подниматься на шесте, все нынешние жители Додеканеса стояли на коленях в земле. Они преклонили колени, чтобы отдать честь флагу [...] Когда церемония закончилась и мы разошлись, они вдруг поняли, что присутствующие люди расходятся не по своим делам. Но, объединившись как один человек, как одна масса, он двинулся

в определенном направлении. Я говорю: «Куда они идут?»
Весь этот мир, толпа, шла шеренгой в одном направлении.
«Они, — говорит он, — идут на кладбище. Они собираются
рассказать мертвым, что Додеканес освобожден». Из
поколения в поколение...»

Додеканес подвергся жестокой оккупации: от рыцарей до османов и от итальянцев до немцев. И это факт, который забывается в контексте этнонигилистического исторического анализа и смягчения жесткой политики завоевателей, та истина, что эллинизм Додеканеса подвергался преследованиям, убийствам, перемещению, беженству именно потому, что он никогда не перестал думать об изучении греческого языка.

Во время османской оккупации из-за участия в Революции произошли крупные массовые убийства (Родос, Кос и, конечно же, Касос). Во время итальянской оккупации несколько греков были убиты («Черная Пасха» — Родос 1919 г., «Петрополемус» — Калимнос 1935 г.), а все представители островов, требовавшие союза с Грецией, подверглись преследованиям и заключению в тюрьмы. Во время немецкой оккупации происходили взрывы (Кос, Кастелоризо) и массовые убийства. Фактически тот самый, который состоялся 16 апреля 1945 года на площади Платанос Гиппократы на Косе, где были повешены Теокрит Костоглу, Анесулас. Патаку – Трумухис и Стаматия Пери, потому что они помогли союзникам, это последняя резня немецких войск в Греции, всего за несколько дней до окончания Второй мировой войны, которая для Греции закончилась подписанием капитуляции немцев. В Сими!

Итак, после 550 лет суровой оккупации, оставившей свой след на Додеканесе (например, такие острова, как Кастелоризо, Карпатос, Касос, Сими, Калимнос, так и не восстановили свое прежнее реальное население), эллинизм островов, островков и скалистых островков, сталкивается с новой (старой) угрозой: оккупацией Турции.

Соседняя страна, забывая о международных договорах, протоколах и двусторонних соглашениях, действуя как пират,

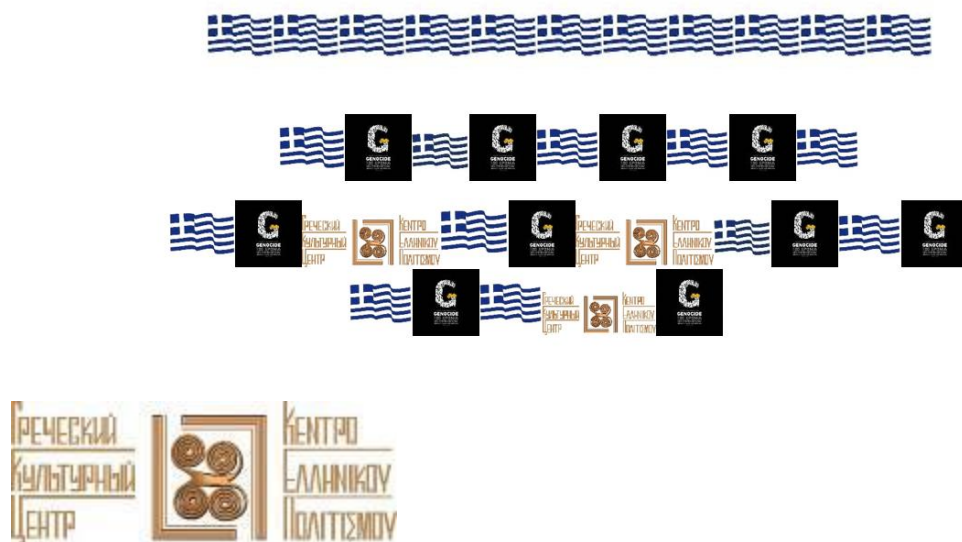
ежедневно бросает вызов национальному суверенитету на островах Додеканес либо в морском и воздушном пространстве, либо на континентальном шельфе, либо в исключительной экономической зоне. , либо в демилитаризации, либо в нашествии иммигрантов.

Он угрожает войной, если Греция воспользуется своими законными правами, требует никакой защиты Додеканеса от «Голубой Родины», говорит о греческой оккупации (!) островов, островков и островков, даже не признает существования греческого суверенитета. .

Додеканес — героический регион эллинизма Греческого архипелага. Фактически, она рождает героев и героинь там, где старые и новые потенциальные воображаемые завоеватели верят, что земля сопротивления перестала производить великих людей, греческих мужчин и женщин. Вот во что верили турки, когда не рассчитали, что такой маленький остров, как Касос, сможет выдержать всю военно-морскую мощь Империи в 1824 году. Так думали итальянцы, когда хотели истребить греков, но нашли перед собой несколько женщин, несколько детей и пастух Манолис Казонис на Калимносе в 1935 году. Чуть позже это произошло с Александром Диакосом из Халки и другими жителями Додеканеса в северо-континентальных горах, с Додеканесским добровольческим полком, с учителями, фермеры и скотоводы, действовавшие с риском для своей жизни или даже отдав свою жизнь, помогали союзникам и греческим командос героической «Священной роты» во главе с полковником Христодулосом Циганде против немецких нацистов.

Так случилось теперь, когда защита гречности и национального суверенитета на Додеканесе следовала линейной последовательности жертвоприношений великих греков. Влахакоса , Гиаллопсосу и Каратанасису в Имиа в 1996 г. Тулицис , Пананас и Евангелос, в Кинаро в 2016 году. Их памяти, а также памяти всех тех, кто пал за Свободу Додеканеса, с благодарностью посвящается этот текст.

*Доктор Университета Пантейон, автор книги «Додеканес: греческая принадлежность и национальный суверенитет», Александруполис 2024.» Текст является частью речей на мероприятиях на Косе и Калимнос за освобождение Додеканеса.

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων μας Ανατολής, με θέμα «7 Μαρτίου 1948: Η απελευθέρωση και η Ένωση μας Δωδεκανήσου με την Ελλάδα και η διαρκής υπεράσπιση μας εθνικής μας κυριαρχίας.»

**Θεοφάνης Μαλκίδης,
Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.**

7 Μαρτίου 1948: Η απελευθέρωση και η Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα και η διαρκής υπεράσπιση της εθνικής μας κυριαρχίας.

Ήταν η 7^η Μαρτίου του 1948, όταν σε όλα τα Δωδεκάνησα γινόταν η επίσημη Ένωση με την Ελλάδα, με την έπαρση της γαλανόλευκης και ταυτόχρονα επικυρωνόταν η Ελευθερία, μετά από πεντέμισι αιώνες σκλαβιάς των νησιών, νησίδων και βραχονησίδων. Ήταν μία ξεχωριστή στιγμή για όσους την έζησαν με όλες τις αισθήσεις τους, αλλά και για όσους τη διάβασαν και την είδαν αργότερα. Ωστόσο κατά ένα υπερφυσικό τρόπο ήταν και μοναδική περίπτωση όπου αυτή τη σπουδαία ημέρα για τη Ρόδο, την Κω, την Κάρπαθο, τη Λέρο, την Πάτμο, την Αστυπάλαια, την Κάλυμνο, την Κάσο, την Κάρπαθο, τη Νίσυρο, την Τήλο, τη Χάλκη, τη Σύμη, το Καστελλόριζο, τους Λειψούς, τους Αρκειούς, το Αγαθονήσι, την Κίναρο, την Τέλενδο, τη Ψέριμο, τα Ίμια, την «έζησαν» και όσοι είχαν φύγει ήδη από τη ζωή!

Τη συγκλονιστική στιγμή της σπουδαίας αυτής ημέρας για το Δωδεκανησιακό Ελληνισμό, το περιγράφει ο πρώτος μετά το 1974 Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Μιχαήλ Στασινόπουλος, ο οποίος τότε ήταν πολιτικός σύμβουλος του αντιναυάρχου Περικλή Ιωαννίδη, ο οποίος παρέλαβε απ' τον Άγγλο ταξίαρχο A.S.Parker τη διοίκηση της αγγλοκρατούμενης από την 9η Μαΐου 1945 Δωδεκανήσου, στο μεταβατικό στάδιο απ' την Ένωση την 31^η Μαρτίου 1947 έως την Ένωση την 7^η Μαρτίου 1948 στη Ελλάδα : «Όταν άρχισε ν' ανεβαίνει η ελληνική σημαία στο κοντάρι, διά μιας όλοι οι παρευρισκόμενοι Δωδεκανήσιοι γονάτισαν στο χώμα. Γονάτισαν να χαιρετίσουν τη σημαία [...] Όταν τελείωσε η τελετή και διαλυθήκαμε, ξαφνικά αντελήφθην ότι ο κόσμος που παρευρίσκετο εκεί δεν διελύετο να πάει στις δουλειές του. Αλλά, συσσωματωμένος ως ένας άνθρωπος, ως μια μάζα, εβράδιζε προς μία ορισμένη κατεύθυνση. Λέω, “πού πάνε αυτοί”; Όλος αυτός ο κόσμος, πλήθος, πήγαινε γραμμή σε μία κατεύθυνση. “Αυτοί - λέει - πάνε στο νεκροταφείο. Πάνε να πούνε στους νεκρούς ότι ελευθερώθηκε η Δωδεκάνησος”. Από γενεά σε γενεά....»

Τα Δωδεκάνησα πέρασαν σκληρή κατοχή: από τους Ιππότες μέχρι τους Οθωμανούς και από τους Ιταλούς μέχρι τους Γερμανούς. Και είναι γεγονός ότι λησμονείται στο πλαίσιο της εθνομηδενιστικής ιστορικής ανάλυσης και της άμβλυνσης της σκληρής πολιτικής των κατακτητών, η αλήθεια ότι ο Ελληνισμός της Δωδεκανήσου, διώχθηκε, δολοφονήθηκε, εξανδραποδίστηκε, προσφυγοποιήθηκε, ακριβώς γιατί δεν έπαψε ποτέ να σκέφτεται να πράττει Ελληνικά.

Στην Οθωμανική κατοχή λόγω της συμμετοχής στην Επανάσταση έγιναν μεγάλες σφαγές (Ρόδος, Κως και βεβαίως στην Κάσο). Στην Ιταλική κατοχή δολοφονήθηκαν αρκετοί Έλληνες («Μαύρο Πάσχα»- Ρόδος 1919, «Πετροπόλεμος»- Κάλυμνος 1935) και διώχθηκαν και φυλακίστηκαν όλοι οι εκπρόσωποι των νησιών που ζήτησαν την Ένωση με την Ελλάδα. Στη Γερμανική κατοχή έγιναν βομβαρδισμοί (Κως, Καστελλόριζο) και μαζικές δολοφονίες. Μάλιστα αυτή που έγινε στις 16 Απριλίου 1945 στην πλατεία του Πλατάνου του Ιπποκράτη στην Κω, όπου απαγχονίστηκαν οι Θεόκριτος Κώστογλου, Ανεζούλα Πατάκου- Τρουμούχη και Σταματία Περή γιατί βοήθησαν τους συμμάχους, είναι η τελευταία σφαγή των Γερμανικών

στρατευμάτων στην Ελλάδα, λίγες μόνο ημέρες πριν το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο οποίος για την Ελλάδα τελείωσε με την υπογραφή παράδοσης των Γερμανών στη Σύμη !

Μετά λοιπόν από 550 χρόνια σκληρής κατοχής που άφησε τα σημάδια του στα Δωδεκάνησα (για παράδειγμα νησιά όπως το Καστελλόριζο, η Κάρπαθος, η Κάσος, η Σύμη, η Κάλυμνος, δεν ανέκτησαν ποτέ τον πρότερο πραγματικό τους πληθυσμό), ο Ελληνισμός των νησιών, των νησίδων και των βραχονησίδων, **αντιμετωπίζει μία νέα (παλιά) απειλή: την κατοχική Τουρκία.**

Η γειτονική χώρα, λησμονώντας διεθνείς συνθήκες, πρωτόκολλα και διμερείς συμφωνίες, λειτουργώντας ως πειρατής, θέτει σε καθημερινή βάση την αμφισβήτηση της εθνικής κυριαρχίας στα Δωδεκάνησα, είτε στο θαλάσσιο και εναέριο χώρο, είτε στην υφαλοκρηπίδα, είτε στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη, είτε στην αποστρατικοποίηση, είτε στην εισβολή με τους μετανάστες.

Απειλεί με πόλεμο εφόσον η Ελλάδα ασκήσει τα νόμιμα δικαιώματά της, απαιτεί να μην υπάρχει άμυνα των Δωδεκανήσων απέναντι στη «Γαλάζια Πατρίδα», μιλά για ελληνική κατοχή (!) στα νησιά, νησίδες και βραχονησίδες, δεν αναγνωρίζει καν την ύπαρξη ελληνικής κυριαρχίας.

Η Δωδεκάνησος είναι μία ηρωτόκος περιοχή του Ελληνισμού, του Ελληνικού Αρχιπελάγους. Μάλιστα γεννά ήρωες και ηρώιδες εκεί που πιστεύουν παλιοί και νέοι επίδοξοι φαντασιόπληκτοι κατακτητές, ότι η γη της αντίστασης σταμάτησε να βγάζει σπουδαίους ανθρώπους, Ελληνίδες και Έλληνες. Αυτό πίστεψαν οι

Τούρκοι όταν δεν υπολόγισαν ότι ένα μικρό νησί όπως η Κάσος θα μπορούσε να βάλει με όλη τη ναυτική δύναμη της Αυτοκρατορίας το 1824. Έτσι νόμισαν οι Ιταλοί όταν θέλησαν να εξοντώσουν την ελληνικότητα, αλλά βρήκαν μπροστά τους μερικές γυναίκες, λίγα παιδιά και ένα βοσκό, το Μανώλη Καζώνη, στην Κάλυμνο το 1935. Αυτό έγινε λίγο αργότερα με τον Αλέξανδρο Διάκο από τη Χάλκη και τους άλλους Δωδεκανήσιους στα Βορειοηπειρωτικά βουνά, με το Σύνταγμα Δωδεκανησίων Εθελοντών, με τους δασκάλους, τους γεωργούς και τους κτηνοτρόφους που έδρασαν με κίνδυνο της ζωής τους ή και δίνοντας τη ζωή τους, για να βοηθήσουν τους συμμάχους

και τους Έλληνες καταδρομείς τού ηρωικού «Ιερού Λόχου», μ' επικεφαλής τον συνταγματάρχη Χριστόδουλο Τσιγάντε, εναντίον των Γερμανών Ναζί.

Έτσι έγινε και τώρα που η υπεράσπιση της ελληνικότητας και της εθνικής κυριαρχίας στα Δωδεκάνησα ακολούθησε τη γραμμική ακολουθία θυσίας σπουδαίων Ελλήνων. Του Βλαχάκου, του Γιαλλοπού και του Καραθανάση στα Ίμια το 1996, του Τουλίτση, του Παναγά και του Ευαγγέλου, στην Κίναρο το 2016. Στη μνήμη τους, καθώς και στη μνήμη όλων των πεσόντων για την Ελευθερία της Δωδεκανήσου, αφιερώνεται με ευγνωμοσύνη το παρόν κείμενο.

*Διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου, συγγραφέας του βιβλίου Δωδεκάνησα: Ελληνικότητα και εθνική κυριαρχία, Αλεξανδρούπολη 2024. Το κείμενο είναι μέρος των ομιλιών στις εκδηλώσεις, στην Κω και την Κάλυμνο, για την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου.

